

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

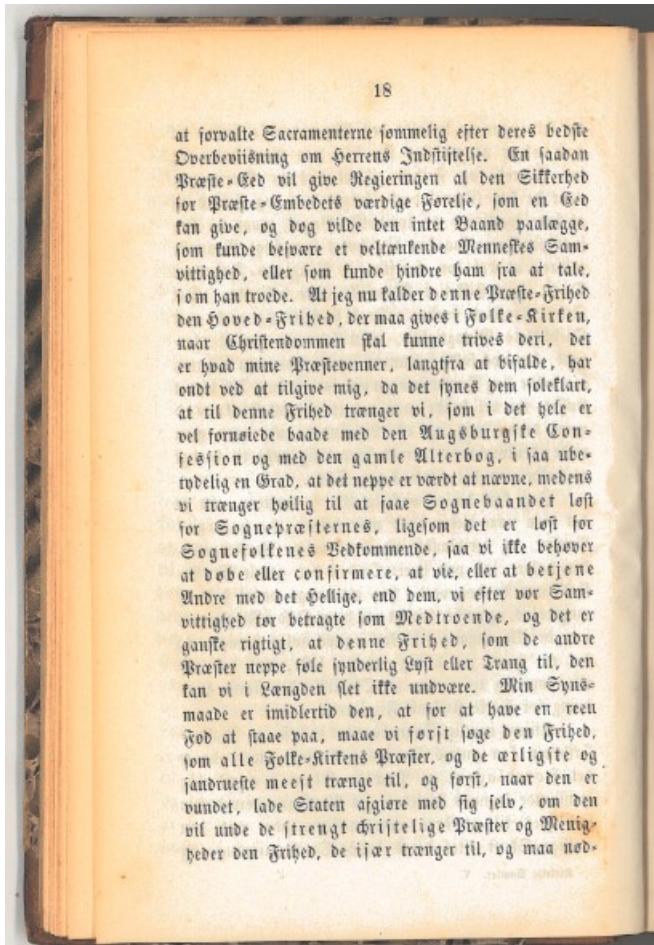
Titel: Udrag fra Præste-Frihed i Folke-Kirken

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 17. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1859_1245-txt-shoot-idm672/facsimile.pdf (tilgået 22. juli 2024)

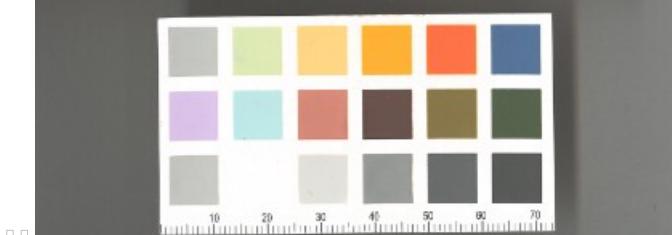
Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

vendig soge udenfor, naar den i Folke-Kirken nægtes dem. Det staer desuden saaledes for mig, at naar Dvigheden og Lovgivningen først vitterlig har bestemt sig for en fri Folke-Kirke, da lade de sig let bevage til at løse alle de gamle Vaand, der forhindrer en ny Tingenes Orden, hvoread fri Menigheder træde istedent Kirkesognene, og blive istand til at fappes om Prismen for folkelig Dannelses og Oplysnings Fremme. Det folger nemlig af sig selv, at naar man, ved at forvandle den tvungne Stats-Kirke til en fri Folke-Kirke, vil opnaae det store Diemed, at beholde omtrent hele Folket frivillig i sin Kirke, hvor man raader for Præsterernes Dannelsje, har den paa en god Maade paa sii og Folkelets Side, og har dem under sit hærdedes Øpsyn, da gior man sig ille mindste Bevætenelighed ved at gienne mere Friheden, saa den joer sig selv sine lovlige Grendser. Dette skeer blandt andet derved, at naar man har lost Sognebaendet, da giver man ogsaa Mindretallet i et Kirkesogn Lov til, uden Slade for Fleertallet, at benytte Sognekirken, og, hvis de ingen Præst i Nørheden kan slutte sig til, da selv at holde sig en Præst, som har opfyldt Statens Fordringer til Folke-Kirkens Præster. Naar man giver Bisperne i den fri Folke-Kirke den dem uundværlige Fribed til at ordinere efter deres Overbevisning, folgeelig giaoa til at nægte Ordinationen, hvor de ikke troer med god Samvittighed at kunne meddele den, da giver man ogsaa alle Candidater, som har naaet den bestemte Alder, Lov til at lade sig ordinere af hvilken Bisshop i Folke-Kirken de dertil kan

formae, og da er jeg vis paa, at, idet mindste i Danmark, vil baade Folket i langtommelig Tid være vel fornæret og Staten vore hædres vel tjent med sin fri Folke-Kirke, og at de vil have Øre af den, i samme Grud, som man søger for en folkelig Præste-Dannelsje, der, uden at tage en pasjende Sprøg-Kundstab og Bog-Lærdom af Syne, dog først og sidst er beregnet paa det virkelige Liv og paa den levende Præste-Syssel, med Ordforelsen paa Mødersmaalet og med de alvorlige Ting og Tanker, som et Menneske kan hellige sine Aar og Gener.

Om alt dette var viistnol langt mere at sige og skrive, men for dem, der ikke sæter Menneske-Livet, deis fri Udvilling og fremstridende Oplysning over alt Ander, vil ingen Fremstilling være tilfredsstillende, og for Friheds- og Oplysningens Venner vil det vist være flart, at det ei ikke nogen bestaaende Hærlighed, jeg vil forsyre, men er en grænhæles Forvirring, jeg vilde have afsløst med en ny Tingenes Orden, der paa een Gang lod baade det Christelige og det Folkelige ske Ret, og vilde være Almenenheden og Enkeltmanden lige tilstig, og at det kun er til fælles Fordeel for alle fribaarne Stale, jeg vilde have Lerningerne af den gamle Aands-Trældom udfleide.

